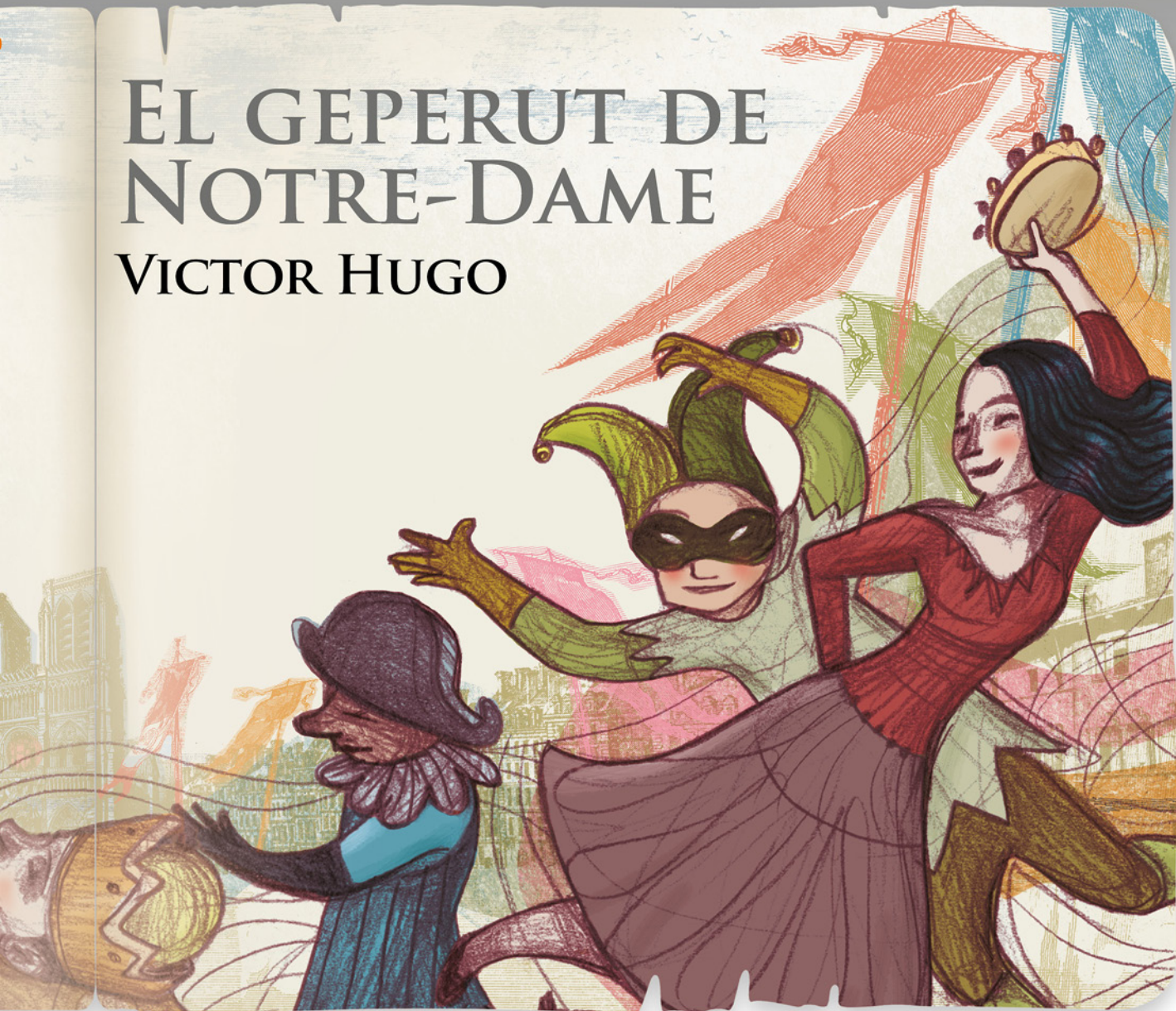

bromera

Mini CLÀSSICS

EL GEPERUT DE NOTRE-DAME

VICTOR HUGO

Versió d'Enric Lluch • Il·lustracions de Noemí Villamuza

Un dia d'hivern abandonaren un xiquet a la porta de la catedral de Notre-Dame de París. Se'l va trobar Frolo, l'encarregat de la catedral.

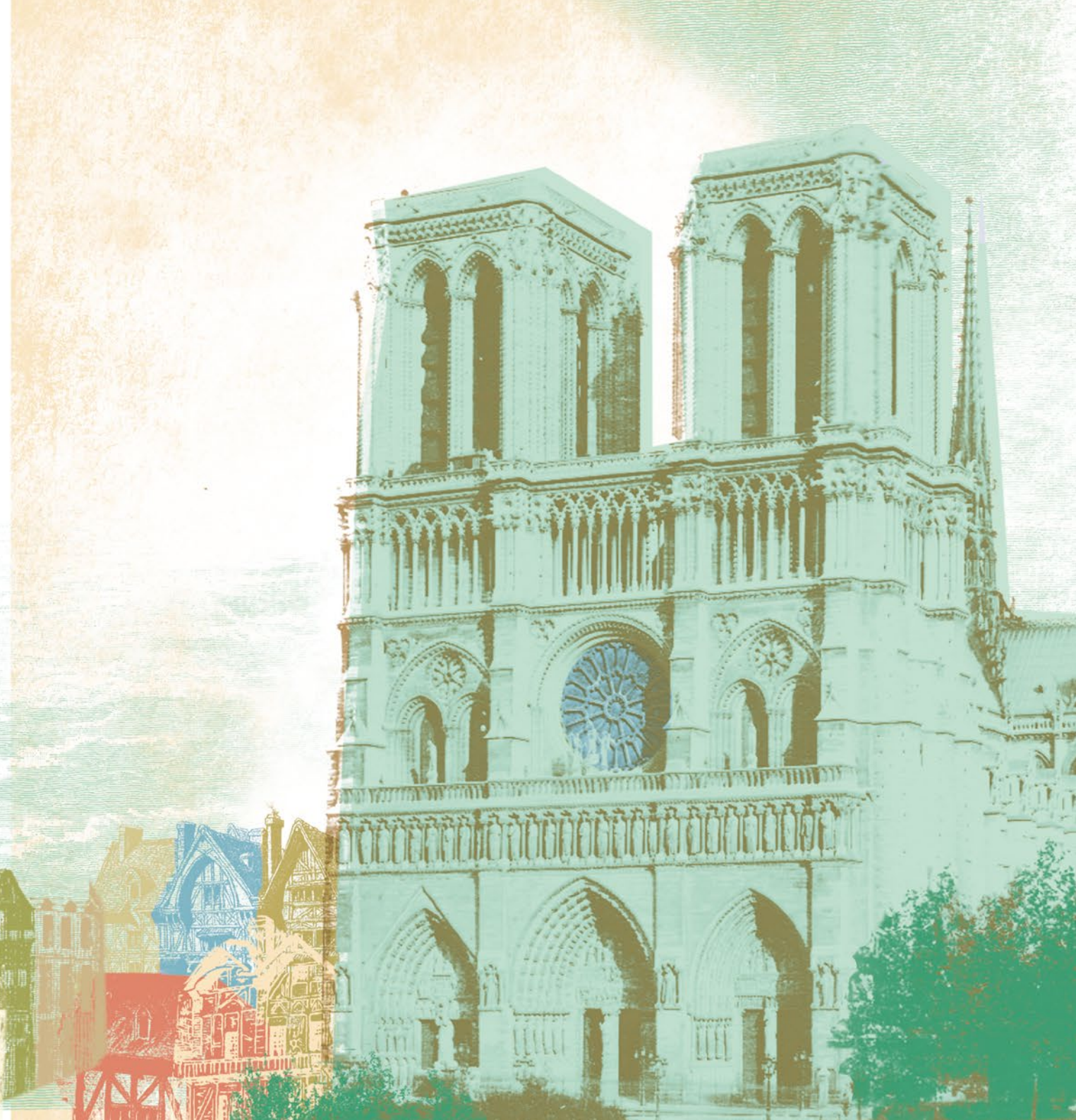
–Quin xiquet més lleig! –va pensar Frolo–. I, a més, és geperut.

Va agafar la criatura al braç i va dir:

–Li posaré de nom Quasimodo i el tindrè amagat al campanar.

El xiquet va créixer i, amb el temps, va aprendre a tocar les campanes.

–Ding-dong, ding-dong, tolon-ton!

Van passar els dies, les setmanes, els mesos i els anys. De tant de tocar les campanes, Quasimodo es va quedar mig sord. Ah!, i per si faltara alguna cosa, començà a caminar coix.

–Quin desastre de persona! –pensava sovint Frolo.

L'encarregat no el va deixar eixir al carrer ni una sola vegada.

–Si et veuen, es pensaran que eres un monstre i t'acaçaran a pedrades –va comentar Frolo.

Quasimodo ni contestà. Al cap i a la fi, era feliç entre les seues campanes.

–Ding-dong, ding-dong, tolon-tonon!

Un dia de primavera, van actuar a la plaça de la catedral uns ballarins. En aquell grup hi havia una xica molt guapa que li deien Esmeralda. Vestia amb molta elegància i agafava una cabreta amb una mà mentre feia sonar una pandereta amb l'altra.

Frolo i Quasimodo la van veure des del campanar.
–Has vist quina ballarina més bonica? –va preguntar Frolo.

Quasimodo, quasi sord com estava, no el va sentir. Aleshores, Frolo li ordenà a crits:

–Esta nit eixiràs de la catedral i em portaràs la xica!